

Καθηγητής ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΙΚΡΟΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Κοσμήτωρ της Φιλοσοφικής Σχολής
του Πανεπιστημίου 'Αθηνών

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΝΙΚΟΛΑΟ ΛΙΒΑΔΑΡΑ*

Πολύκλαυστε συνάδελφε.

Δάκρυα πολλά προκάλεσες στους φίλους. Συγκλονισμό σέ φίλους και έχθρους. 'Αλλά τίς έστι φίλος ή έχθρος μπροστά στο μυστήριο του θανάτου; 'Η ζωή σου ήταν τραχεία και άγχώδης. "Έδειχνες άνασφάλεια και προσπαθούσες νά βρείς έρεισμα νά κρατηθείς. "Όσο ζούσε ή μητέρα σου ένοιωθες κάποια γαλήνη.

Στήν έπιστημονική σου ένασχόληση στον κόσμο των Λεξικών, στα πολυποίκιλα φιλολογικά προβλήματα, σέ άτέρμονες έρμηνευτικές προσπάθειες και σχολιασμούς κειμένων εύρισκες ένα πολύ γοητευτικό έντρύφημα.

'Εκλείσες την Σχολή μας με την διδασκαλία σου, την έπιστημονική σου προσφορά και τό διοικητικό σου έργο.

Στόν «Παρνασσό» βρήκες έκλεκτους φίλους· όσο και άν οί σχέσεις με τους άλλους (με την ειλικρίνεια, τον αύθορμητισμό και την παρρησία που σέ διέκριναν) ήσαν τρυφερές αλλά και θυελλώδεις. Στή μοναξιά σου ζητούσες την φύση.

Δέν είχες την θαλπωρή της οικογενείας. Κατέφευγες στην εκκλησία για ψυχική ανάταση. 'Εκεί ήρεμοῦσε λίγο ή πολυτάραχη ψυχή σου. Είχες γνήσια ευσέβεια, αταλάντευτη πίστη.

Τά τελευταία χρόνια ζούσες με την άγωνία του Συνεδρίου Κλασσικών Σπουδών που γίνεται κάθε 5 χρόνια και πρώτη φορά στη χώρα μας. 'Η Προεδρία αυτού του Συνεδρίου σέ έγέμισε άγωνία και υπέσκαψε την υγεία σου. Καθημερινά βασανιστικά έρωτήματα: Πώς θα βρεθούν χρήματα, ποιοι θα συμμετάσχουν, τί θα ανακοινώσουν, θα υπάρξει ίκανοποιητική 'Ελληνική αντιπροσώπευση στο θέμα της Μακεδονίας; Σέ συνείχε διαρκώς τό αίσθημα του άνικανοποίητου.

* 'Εξεφωνήθη την 11.3.1999 στον 'Ι. Ναό 'Αγίου Γεωργίου Καρύτση, κατά την εξέδου άκολουθία.

Αὐτὰ καὶ ἄλλες λεπτομέρειες δὲν σὲ ἄφηναν νὰ ἡρεμήσεις. "Ἦσουν ἀνήσυχος καὶ τὸ τόνιζες μὲ τὰ μελανώτερα χρώματα. "Ἦσουν ἀπαρμύθητος μὲ τὴν ἔντονη καὶ συνειδητὴ βίωση τοῦ θανάτου ποὺ διαρκῶς τὸν ὑπενθύμιζες ὡς ἐπικείμενο καὶ ἐγέμιζες ὅλους μὲ μελαγχολία καὶ ἀπόγνωση.

Τώρα ἀναπαύθηκες. Ἐν τῷ φωτὶ τοῦ Κυρίου τὸ ἀνθος μαραίνεται καὶ τὸ ὄναρ παρέρχεται. Τὸ βρῆκες αὐτὸ καὶ στὸν Πίνδαρο καὶ στὴν Ἐκκλησιαστικὴ μας ὕμνολογία, σ' αὐτὴ τὴν Νεκρώσιμη ἀκολουθία ποὺ ἀκούσαμε πρὸ ὀλίγου μὲ δέος καὶ ἐλπίδα. Ἐκ μέρους τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου καταθέτω μὲ συντριβὴ αὐτὸ τὸ στεφάνι στὸν ἐκλεκτὸ συνάδελφο ποὺ εἰσῆλθε στὸν χορὸ τῶν οὐρανίων πνευμάτων.

Σὲ μᾶς θὰ μείνει ἀπὸ τὴν μορφή καὶ τὴν γήινη παρουσία σου μία ἀνταύγεια ἀπὸ τὸ φωτεινὸ σου βλέμμα καὶ κάτι ἀπὸ τὴν ἀγωνιστικότητά, τὴν καρτερίά καὶ καλωσύνη σου.